

SLOVENSKI NAROD.

Izaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 18 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se biagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 27. avgusta.

Ko bi hoteli zavračati vsako laž, ki se poroča o nas in naših razmerah v nemško-židovske liste, prirediti bi morali posebno in jako obširno rubriko, ter dan na dan udrihati po dopisih in telegramih, katerim iz taktičnih nagibov in iz prirojene perfidije daje potrebnega prostora in potube fakcijsno časopisje.

Ker smo pa preverjeni, da naši čitatelji dobro vedó razločevati pšenico od smeti, ker v naših narodnih krogih nihče ne pripisuje tem podlim proizvodom nikake verodostojnosti, važnost in učinek pa le z ozirom na tisti oddelek Dunajskega in sploh nemškega prebivalstva, ki nema nikake lastne sodbe, temveč slepo in nemo priseza na evangelij, pisan v „N. Fr. Presse“, „Tagblattu“ in jednacih listih, spoznali smo za dobro, le zdaj pa zdaj pečati se s časnikarskimi izrodki dopisunov Ljubljanskih in iz teh porajajočimi se članki nam sovražnih časnikov.

Mej listi, ki nekako strupeno pišó proti nam, odlikuje se zlasti, odkar je njeno uredništvo prevzel „Deutschkriener“ precej dvomljive sposobnosti, Graška „Tagespost“. Ta list, ki se pri nas veliko preveč naročuje in prepridno čita, ker razen psovka in zabavljic iz Ljubljane in sploh iz slovenskih pokrajin ničesar ne donša, pisari tako pristransko, tako hujskajoče, poleg tega pa tako abotno, da se mu morajo smijati učenci na ljudskih šolah. Pred par dnevi še je pisal, da se je na polji slovanskega gibanja na Erdeljskem storilo več, nego se je javno doznalo. „Tagesposta“ ima tedaj jedina zaslugo in privilegij, da je na Erdeljskem iznašla Slovane, o katerih do sedaj ni vedel živ krst. Pri takej temeljitosti se ni čuditi, ako ima Graška brezzobata tudi glede nas jako čudne in smešne nazore,

da so njeni članki veliko hitreji nego njene počasne misli.

Tako se je nedavno pečala z razmerami v Kranjske in popela do trmoglave trditve, da bi Ljubljana „culturell und materiell“ propala, ko bi bili Nemci tako neusmiljeni, ostaviti njeno ozidje. Kolikokrat smo že poudarjali, naj Nemcev naša glava ne boli, naj ne skrbe za našo kulturo, h kateri nam neso ne samo prav nič pomagali, katero so temveč vedno dosledno in strastno ovirali. Vsa toli hvalisana nemška kultura obstaja le v tem, da imajo Nemci pri nas izredno ugodno tržišče za svoje še tako ničeve literarne proizvode in obrtnijske izdelke, da so jim naše dežele le jako povoljno polje za „exploitation“. Naj nam „Tagesposta“ ali kdor koli nabroji le par Nemcev, ki bi bili s kapitalom prišli v dežel. Kultura, katero so ti gospodje prinesli soboj, obstajala je v velikih a praznih žepih; še le pri nas našli so „materijo“ in, ko so to imeli, stoprav tedaj začeli so se ponašati in babati s svojo kulturo. Nesmo jim zavidni, da so dobili „materijo“, a to pa smemo in moramo zahtevati, da jo uživajo dostojno, da ne žalijo našega narodnega čuta, da se v obče obnašajo spodobno, kakor sodeželani, ne pa da škilijo v jedno mer preko naših in preko črno žolnih mejnih drog. Bavili bi se lahko prav obširno s to zadevo, ker je gradiva veleznogo, a nedostaje nam veselja k temu neprijetnemu poslu. Za tega delj pridržujemo si, ko bi se še kdaj z izrazi „culturell und materiell“ metalo jednako breztačno okoli sebe, da bodemo z imeni dokazali kulturo in materijo, katero so inozemci našli mej nami in katero še dandanes uživajo.

Ko bi Nemci, kakor nepremišljeno pravi „Tagespost“, res ostavili Ljubljano, ne bila bi velika neizgoda, kajti zadnja „Deutsche Wacht“, ki je sigurno

pristno nemško glasilo, piše tako zaničljivo o naših nasprotnikih, da se nam je pri čitanju dotičnega članka (Krain und die Deutschkriener) semega usmiljenja srce krčilo. Celjski listič piše namreč mej drugim: „Das Benehmen der sogenannten Verfassungspartei in Krain grenzte oft — uns stehen Thatsachen sehr jungen Datums zur Verfügung — so sehr an Feigheit, dass es von dieser kaum zu unterscheiden war. Wo die berüchtigte deutsche Bedientenhaftigkeit und Knechtschaftenheit die allgemeine Maxime wird, da ist der Boden vorhanden, auf dem das Renegatenthum gedeiht. Die Deutschen Krains wissen aus diesem Capitel mehr zu erzählen, als jede andere Partei. Ihre Führer, welche sich stets mit einer gewissen Affectirtheit auf die politischen Temperenzler hinausspielten, wussten den Parteigenossen ihre hofrätlichen Oscillationen als Offenbarungen des weisen Geistes der Mässigung darzustellen. Erst als diese gemässigten Weisen, welche durch alle ihre Reden als Leitmotiv die Ordenssehnsucht tönen liessen, in das Lager der Pervaken hinüberoscillirten...“ itd.

No, to je že nekaj ocene! Pa to še ni vse, kajti nemškutarskim prvacom očita se na dalje: „Ohrfeigen quittiren“, „verrättherisch“, „excessive Loyalität“, trdi se: „Die deutschen Krainer sind irregeleitet“ — „Darum fort mit den bisherigen Führern der Deutsch-Krainer!“ in koncem članka proglašajo se kot nova parola: „Männer, neue Männer!“

Ako nemšk list tako nespoštljivo, zaničljivo in razžalljivo govori o naših Nemcih in nemškutarjih — česar bi se niti mi ne drznili — potem bi res ne bila velika neizgoda, ko bi pograbili svoja šila in kopita ter ostavili Ljubljano in Slovence, kajti v vseh očitanih nemškutarskih lastnostih pri najboljši volji ne nahajamo prav nič kulturnega; možno,

LISTEK.

Klara Milič.

(Ruski spisal J. C. Turgenjev, poslovenil J. P.)

XII.

(Dalje.)

— Ali vi govorite o Katrici? — vprašala je, ko je umolknil Aratov.

— Prav imate... o vašej hčeri.

— In iz Moskve ste prišli zato?

— Iz Moskve.

— Samo zato?

— Da, zato.

Gospa Milovidova se je kar stresla. — Da, ali ste pisatelj? Ali pišete v časnike?

— Ne, jaz nesem pisatelj — in tudi v časnike dozdaj nesem pisal.

Udova je pogledala v tla. Ona ni mogla tega umeti.

— Tedaj ste prišli — po lastnem nagibu? — vprašala je. Aratov ni brž vedel, kaj bi odgovoril.

— Iz sočustva in spoštovanja njenega talenta — rekel je nazadnje.

Beseda: „Spoštovanje“ ni bila po godu gospej Milovidovi. — Kaj še! izdihnili je... Če sem tudi mati njena — in sem jako žalovala za njo... Oh, kaka nepričakovana nesreča!... Vender moram reči: neumna je bila zmiraj — zato je pa tudi tako umrla! Oh, kakšna sramota... Pomislite, kako hudo je to za mater! Pa hvalim Boga, da so jo saj pokopali po kristijanski... Gospa Milovidova se je prekrizala. — Že majhna ni hotela nikomur biti pokorna — domačo hišo je zapustila... in nazadnje — težko povem! — postala je igralka! Nikdar je nesem gohila od hiše; kajti jako sem jo ljubila: saj sem njena mati! Njej ni bilo treba hoditi na tuje — uhajat! — In udovo so polile solze. — A če vi, — gospod, — rekla je z nova in brisala z lasmi solze — res imate tak namen, in ne mislite nam napraviti kake sramote — a se v istini za njo zanimate — pogovorite se z mojo drugo hčerjo. Ona vam bo vse povedala boljše, kakor jaz... — Ančka! zaklicala je Milovidova: — Ančka, pojdi sem! Tu je neki gospod, ki bi rad kaj izvedel o Katrici.

Nekaj je zaropotalo v sosednji sobi; pa nikdo se ni prikazal. — Ančka! zaklicala je zopet udova: — Ana Semenovna! pridi, da se pogovoriš.

Duri so se odprle, in na pragu se je pokazala deklica, bolehnega obraza, ki ni bila več mlada — in tudi ne več lepa — a njene oči bile so krotke in otožne. Aratov je ustal, šel je nasproti, pozdravil jo in povedal, po kaj je prišel, pri čemer je nazval svojega prijatelja Kupfra. — A! Teodor Teodorovič! spregovorilo je tiho deklica in usela se na stol.

— No, zdaj se pa zgovorita z gospodom, rekla je gospa Milovidova, in žalostna ustala s sedeža: — prišel je nalašč iz Moskve, da kaj izve v Katrici. A, prosim gospod, rekla je obrnivši se k Aratovu — oprostite me... Jaz moram iti po svojih opravkih. Z Ančko se lahko dobro pogovorite — ona vam lahko razloži... vse take reči. Ona je jako umna, izobražena; govori francoski in čita knjige, nič slabši kakor njena sestra. Ona jo je učila... Bila je starši od nje — zato se je pa bavila s tem.

Gospa Milovidova je odšla. Ko sta bila sama, razložil je Aratov, po kaj je prišel, pa na prvi pogled je spoznal, da ima opraviti z izobraženo deklico, ne pa s kako trgovsko hčerjo — zato je vsako stvar bolj obširno omenjal — in upotrebljal bolj izbrane izraze — na zadnje se je razburil, zarudel in začutil, da mu srce silno bije. Ana ga je molče poslušala, sklenivši roke. Neka otožnost ni

da je „Tagespošta“ bolj srečna. „De gustibus“ itd.!

Očividno je po navedenem, da morajo naši nemškutarji biti veliki grešniki pred orjaškimi modrijani ob Savinji, ki jim ne priznavajo prav nič „kulturelnega“, temveč jih s polno roko obsipljejo s tako blagolasnimi in tako srečno izbranimi psovki.

Ako je ta obsodba istinita — in istinita mora biti, ker prihaja iz nemškega vrelca — potem se ni bati zlih nasledkov nemškega izseljevanja, kajti nemškutarji, kakor je opisuje „Deutsche Wacht“, so skoro gorji, nego bi si mi bili kedaj domisljali. Da so pa Ljubljanski kakor Celjski nemškutarji v moralnem oziru pali in to jako globoko, preverimo se lahko dan na dan, ker imajo za vsako lažljivo javkanje kakega neposajenega dečka vedno dovolj besedij, a za dogodke, kakeršni so bili v Poreči, kjer so se zasramovali in dejanski napali slovanski poslanci, niti črke.

Zato tudi mi okončujemo ta članek s parolo: Männer, neue Männer!

Deželni zbor goriški

je bil 16. t. m. odprt. Ob 10. uri so se zbrali poslanci k sv. maši v stolni cerkvi, kmalu po 11. uri pa so zasedli v deželni dvorani, kjer je bilo zbrano lepo število poslušalcev. Vladni zastopnik Rechbach predstavil je poslancem deželnega glavarja ekselencu grofa Coroninija in njegovega namestnika dra. Jos. Tonklja. V lepem govoru, katerega začetek in konec je bil italijanski, sredina pa slovenska, pozdravil je g. glavar zbrane poslance, je sprejel od poslancev obljubo in naznanil, da se prične zborovanje goriškega deželnega zbora. Ko je glavar od poslancev dobil pooblastilo, v imenu zbora čestitati Nj. Veličanstvu presvetlemu cesarju o priliki Njegovega rojstnega dne, naznanil drugo sejo istega dne ob 5. uri popoldne.

Prva točka druge zborove se je bilo poročilo o letošnjih volitvah. Protestov ni bilo zoper nobeno volitev, razen jednega zoper volitev poslanca Jonka, ki pa ni imel prave podlage. Vse volitve odobrile so se brez ugovora. Na to se je volil nov deželni odbor, dva Slovence in dva Italijana. Slovenska odbornika sta dr. Jos. Tonkli in dr. Abram, namestnika dr. N. Tonkli in dr. Rojic (in ne Reich, kakor so Dunajski in drugi listi pisali). Italijanska odbornika sta pa: dr. Pajer in Ivan Gasser, namestnika dr. Verzeznassi in M. Benardelli. Na to so se volili razni odseki.

Na dnevnem redu te seje je bil tudi vladni predlog o načrtu postave za pogozdovanje dežele, kateri se je odseku 7 udov v pretresovanje izročil. H koncu seje stavljal je poslanec baron Locatelli navet, naj se zniža plača deželnim odbornikom od 1200 na 600 letnih gold. Ta predlog se je stavljal na dnevni red prihodnje seje. Pri tej priliki nam

je omeniti, da je prepustil blagodušni gospod grof Coronini svojo letno plačo 2000 gld. za štipendije dijakom. Hvala in slava mu!

Baron Locatelli je utemeljeval svoj predlog v tretji zborovi seji, katera je bila 22. t. m. ob 5. uri popoldne. Poudarjal je, da še v družih večjih deželah nemajo odborniki tolike odškodnine, da deželni odbor ni v zadostni meri nadzoroval občinskega gospodarstva, ker so se našli v nekaterih občinah neredi v gospodarstvu, dalje, da je deželno odborništvo častno mesto, katero bi ne smelo biti združeno s plačo. Na te besede zapustili so odborniki dr. Pajer, dr. Abram in Gasser dvorano ter se neso več vrnili h seji. Predlog se je potem izročil odseku petih udov, katerega predsednik je dr. Maurovich, udje pa: Locatelli, Kocijančič, V. Ritter in Ivančič.

Došle peticije izroči glavar dotičnim odsekom; bilo jih je mnogo iz vse dežele.

Poslanec Dottori interpeluje vlado radi eksekucijskih nalogov davkarskih uradov v okrajnem glavarstvu Gradiškem, kjer razpošiljajo eksekucijske ukaze ne le za zaostale, temveč tudi za take davke, ki se imajo terjati po postavi še le naslednji kvartal.

Po tem prešla je zbornica na dnevni red in je sprejela načrte postav, s katerimi se dovoljuje, da se smejo razdeliti občinska zemljišča mej občin v Oseku, na Bajnicah, v Brestovici in v Klanci. Po nasvetu poročevalcev dra. J. Tonklja in dra. Abrama sklene se nujnost teh postav ter jih sprejme zbornica brez ugovora tudi v tretjem branji.

Dr. Tonkli poročal je dalje v imenu deželnega odbora o načrtu postave, ki dovoljuje, da se smejo ločiti od dosedanjih županij in ustanoviti kot posebne županije občine: Otalež, Podgora, Blje, Vogersko. Po daljši razpravi bila je sprejeta postava v vseh točkah z veliko večino glasov.

Zbor potrdi odborove sklepe glede nekaterih personalnih vprašanj in s tem je bilo gradivo za to sejo dognano in seja zaključena.

Prihodnja seja bo še le sredi prihodnjega tedna.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 27. avgusta.

Po povratku **gališkega** namestnika Zaleskega pričakuje se mnogo sprememb v uradniškem osebju; upokojilo se bode mnogo okrajnih glavarjev. — Bivši namestnik grof Potocki bode prevzel v gališkem deželnem zboru vodstvo konservativne poljske stranke. — Sobieskijeva slavnost v Krakovu se bode vršila v izrednih dimenzijah. Odbor je mej drugim sklenil v Krakovu osnovati veliko ljudsko veselico, h katerej se bodo posebej povabili vsi gališki okrajni zastopi ter kmetske občine. Slavnosti se bodo udeležili tudi na Dunaji živeči Poljaki ter deputacije drugih slovanskih narodov.

Vprašanje o **hrvaško-ogerskih** grbih se v zadnjih ministerskih konferencah ni definitivno rešilo. „Budap. Corr.“ poroča, da bode v jednej prihodnjih številk uradnega lista objavljeno cesarjevo ročno pismo, s katerim se vzprejema ostavka bana Pejačevića ter se zdanjemu banu milostno naroča, da vodi poslovanje do imenovanja svojega naslednika, ki se bode izvršilo, ko se bode zopet razobesili Davidovi grbi. Sekcijski načelniki hrvaške deželne vlade so tudi dali ostavke, a o teh se bode baje odločilo še le, ko bode nastopil novi ban svoje mesto. — „P. Napló“ pravi, da je grof Pejavić zato odstopil, ker so glasovite grbe razobesili skrivé po noči, ko je on ravno zapustil bil Zagreb. Finančni minister Szapary je baje te grbe že pred dvema letoma bil dal narediti ter jih pred tremi meseci poslal Davidu, da jih obesi ob ugodnem času. — Govori se tudi o necem kompromisu mej Tiszo in banom, glasečim se: finančni ravnatelj David se odpokliče ter osnuje postava, ki ustanovlja vkupni grb brez nadpisa; vkupni uradi pa poslujejo izključljivo le hrvaški. — „Pozor“ dokazuje na podlagi nagodbe z l. 1868 nepostavnost ogerskih nadpisov na finančnih grbih ter se zavaruje proti temu, da bi bile psovke veljale vkupnemu grbu, nego samo madjarskim nadpisom.

Vnanje države.

Potovanje **črnogorskega** kneza Nikite v Carigrad je ljudstvu njegovemu po volji. To se sicer čudno sliši, ako se predočijo stoletni kruti boji mej Črnogorci in Turčini, ter bi se prej dalo misliti, da goje prvi neizbrisljivo sovraštvo do poslednjih. A tu se mora v poštev jemati junaška nprav Črnogorca, ki sam hraber visoko štuje junaštvo tudi pri svojem nasprotniku; po zadnji vojni in sledečih spremembah pa se itak ni več nadejati krvavih sukobov mej Črnogoro in Turčijo. — Knežinja Milena dobila je od kneza iz Carigrada sledečo depešo: „Sultan, kateri mi izza mojega prihoda neprestano skazuje svojo dobrohotnost, dal mi je nov dokaz svoje blagonaklonjenosti s tem, da Vam je podelil red „de Chifficat“.

Srbski kralj podal se je v petek zvečer z Dunaja v Gleichenberško kopel. Na kolodvoru poslovlil se je od srbskega poslanstva in deputacije Dunajskih Srbov. — Na srbskih železnicah je po zadnjem izkazu zdaj le toliko izdelanega: Ripanjskega predora je že 2539 metrov izvrvanih, preostaja samo še 61 metrov. Na progi Plana-Belgrad položilo se je ta mesec 11 kilometrov železniškega tiru, na progi Plana-Niš pa 84 kilometrov. Na vsej črti ima opraviti 4070 delavcev.

S smrtjo grofa **Chamborda** pečajo se skoro vsi evropski listi v izredni meri, v prvi vrsti se ve da francoski. Royalistni časniki, vsi v žalujoči obliki, izražajo svojo globoko žalost ob tej izgubi. Republikanski listi govoré jako spoštljivo o umrlem ter poudarjajo njegov blagi značaj; sicer so pa vsi prepričani, da je z njim umrlo kraljevstvo. — Vsi orleanski principi snidejo se v Parizu ter se vkupno udeležé pogreba, ki bode skoro gotovo v soboto 1. septembra. Grof Pariški hoče v zasebnem pismu vladajočim glavarjem naznaniti smrt Chambordovo ter objaviti, da je zdaj on načelnik kraljevske hiše. — „Gaulois“ misli, da minister Jules Ferry potovanje princev ne bode smatral pretendentovskimi čini, pač pa bode zahteval grad Chambord, osobno darilo umrlemu princu Henriju,

izginila z njenega obraza... britko, še neprestano gorje bralo se jej je na njem.

— Ali ste vi poznali mojo sestro? — vprašala je Aratova.

— Ne; jaz jo nesem poznal — odgovoril je on. Videl sem jo in slišal samo jedenkrat... pa vašo sestro je bilo treba samo jedenkrat videti in slišati.

— Ali vi mislite pisati njen životopis? ... vprašala ga je zopet.

Aratov ni pričakoval tega vprašanja; vender je brz odgovoril, da — zakaj pa tudi ne? Pa glavna stvar je, da on hoče seznaniti občinstvo...

Zakaj to? Občinstvo jej je že brez tega napravilo mnogo britkostij; da, in Katrica je bila še le začela živeti. Pa če vi (Ana ga je zopet pogledala in se otožno, pa prikupljivo nasmejala... kakor bi bila pomislila: da tebi že smem zaupati)... če se vi v istini zanimivate za njo, prosim vas, pridite k nam danes popoldne... po kosilu. Zlaj ne morem... tako hitro... Da si zberem moči... Poskusila bom... Ob, jaz sem jo preveč ljubila!

Ana se je obrnila proč in začela jokati.

Aratov je ustal s stola in zahvalil se za njeno ponudbo; obljubil je, da pride gotovo... prav go-

tovo! — in odšel je z utisom tibega glasu, krotkih in otožnih očíj — ter s težkim pričakovanjem.

XIII.

Aratov je še ta dan šel k Milovidovim in cele tri ure razgovarjal se z Ano Semenovno. Gospa Milovidova ulegla se je spat brz po kosilu ob dveh popoldne, in počivala do večerje ob sedmih zvečer. Pogovor Aratova s Klarino sestro ni bil navadno besedovanje: govorila je skoraj ona sama, z začetka spodtikaje se, potem pa z velikim navdušenjem. Njena zaupnost do Aratova je vedno rastla in se krepila; ona se ni več sramovala; dvakrat je celo tiho zaplakala pred njim. On se jej je zdel vreden njene odkritosrčnosti in njenega pripovedovanja... v njenem tihem osamelem življenji se še kaj tacega ni prigodilo... A on... je tudi prežal na vsako njeno besedo.

Mnogo je izvedel... mnogo je pa... dopolnil sam.

V detinstvu bila je Klara verjetno neprijeten otrok; v dekliskih letih pa ni bila dosti boljši: trmasta, togotna in samoljubna, posebno z očetom se nesta mogla, kajti prezirala ga je zaradi pijanosti in puhloglavosti. On jej ni mogel odpustiti tega, zmožnosti so se v njej zgodaj pokazale; a oče jim

ni pustil razviti se, ker je za umetnost štel samo slikarstvo, katero je pa tudi le malo umel, pa je vender živelo njega in njegovo družino. Mater svojo je Klara tudi jako malomarno ljubila — prav kakor varuhinjo; sestro je pa oboževala, če se je tudi pretepala z njo, ter jo praskala in grizla... Vselej je ona potem pala pred njo na kolena, in poljubovala ugriznena mesta. Ona je bila sam — ogenj, sama — strast in samo — nasprotje: maščevanja željna in dobra, velikodušna in togotna, — v Boga ni verovala: te besede spregovorila je ona s strahom; ljubila je vse lepo, svojo lepoto je pa zane-marjala, in oblačila se je neokusno; trpeti ni mogla, da bi za njo stopali mladi možki, a v knjigah je čitala samo one strani, kjer je govorica o ljubezni; dopasti ni nikomur marala, laskanja ni ljubila, pa vender laskanja, kakor tudi razžaljenja ni nikdar pozabila; bala se je smrti, pa je umorila samo sebe. Rekla je večkrat: „Kakeršnega jaz želim — ne do-bim... a drugih mi pa treba ni!“ — Kaj pa, če kje dobiš takega? — Kaj pa, če ne pojde? — „Tedad pa — umorim samo sebe.“ Klarin oče... (on je včasih vprašal svojo ženo v pijanosti: — Od kod si dobila tega peklenščeka? — od mene ne!) Klarin oče, da bi se je prej znebil, hotel jo je omo-

nazaj kot narodovo last. Smrt grofa Chamborda potisnila je v kot polemiko z „Nordd. Allg. Ztg.“

Zdanja kolonijska akcija **Francije** označuje se v inspiriranem Parižkem dopisu „Pol. Corr.“ kot nikakor že zdavna premissljena in pripravljena, nego prouzročena po sili dogodkov, po narodnem instinktu in običnem mnenju. Kakor je Rusija po Krimski vojski vrgla svoje oko na Kavkaz in centralno Azijo, ravno tako je bila Francija po zadnji vojski prisiljena k naselbinski akciji.

Dopisi.

Iz Mozirja 25. avgusta. [Izv. dop.] Preteklo je že skoro leto dnij, odkar sem čital zadnji dopis od tu v „Slov. Narodu“ in človek bi skoro menil, da se je po kakem potresu zagrebel tudi naš prijazen trg v večno molčanje, ker je o njem le sem in tam kaj malega čuti. — In vendar temu ni tako. — Nemamo sicer navade trobiti mej svet, tudi ne obljubujemo več, nego moremo dati in ne zvonimo v jednomer z velikim zvoncem; pri vsem molčanju pa smemo biti vendar le z uspehom zadovoljni, kajti letošnje leto imeti smo tu čez poletje toliko tujcev, da so bila vsa stanovanja po trgu zasedena. Osobito oni iz Zagreba bili so nam jako dragi in težko bilo nam je pri srcu, videti jih ločiti se iz naše sredine.

Tudi kar se tiče veselja, letos ni Mozirje ostajalo za drugimi kraji. — Tako namreč priredila se je tu po prizadevanju tukajšnjega županstva v dan 1. in 2. julija prav lepa in vseskozi kraju primerna slavnost 600 letnice, katera je sijajno izpala; pozneje priredila je tudi tukajšnja Čitalnica besedo z raznimi zanimljivimi točkami, in v rojstni dan Nj. Velikaustva 18. t. m. napravili so nam tukajšnji dijaki, ki se nahajajo sedaj doma na počitnicah, v čitalničnih prostorih kaj lepo veselico, katera je v vsem zadovoljila. Da se je ta veselica sploh priredila, potrudila sta se najbolj dijaka višje gimnazije gg. Josip Blaž in J. M. C. Lipold, za kar jima bodi izrečena tu javna zahvala. — Ker so se nekateri pri veselici navzočni nam ljubi gostje iz Zagreba pripravljali ravno prihodnji dan na odhod v svojo domovino, napivalo se jim je pri tej priliki od vseh strani v navdušenih govorih, na katere odzdravljali so z živimi besedami bratje Hrvatje. — Čisti dohodek te veselice (10 gld.) poklonili so dijaki blagajnici telovadnega društva „Savinjski Sokol“. — Hvala jim!

Tudi „Savinjski Sokol“ lepo napreduje. — To društvo, ki se je pred letom dnij ustanovilo, šteje danes že nad 250 članov, kateri, raztreseni po vsej Savinjski dolini, čuvajo bistrimi svojimi očesi proti vsakemu navalu nasprotnikovemu. Oskrbelo si je tudi skoro vsa potrebna telovadna orodja, napravlja mnogo izletov ter tako obilo upliva na občinstvo in probujenje naroda na Spodnjem Štajerskem. — Da to

žiti z nekim mladim bogatim — pa jako neumnim kupcem. Štirinajst dnij pred svojo svatbo (bila je takrat še le šestnajst let stara) stopila je k svojemu ženinu, držeč roke križem in igrajoč s prsti po laktih (njej priljubljena navada); na jedenkrat ga je udarila po rudečem lici s svojo veliko, močno roko. Skočil je po konci in samo zazeval — povedati moramo, da je bil silno zaljubljen v njo. . . . Povprašal je: zakaj? Ona se je pa zasmejala in ušla. — Jaz sem tudi bila v sobi — rekla je Ana — in videla sem vse. — Tekla sem za njo in jej rekla: — Katrica, kaj si naredila? — A Ana mi je odgovorila: Ko bi bil kaj vreden človek, pretepel bi me bil; a ta je mokra kura. In še vpraša: zakaj? Če ljubiš, in se nesi maščeval, pa potrpi in ne povprašuj: zakaj? Nikoli ga ne vzamen — nikoli ne! In ni ga vzela. Kmalu potem se je seznanila z ono igralko — in zapustila našo hišo. Mati je jokala; oče je pa samo rekel: „Garjevo ovco iz črede ven!“ Potem ni več povpraševal po njej. Oče ni razumel Klare. Mene je tisti dan pred svojim begom od samega objemanja skoraj zadušila — in vedno je ponavljala: ne morem! ne morem drugače! . . . Srcu ustavljati se ne morem! Naša kletka je premajhna . . . za moja krila. Kar ti je sojeno, temu ne odideš. (Dalje prih.)

društvo tako lepo napreduje, gre v prvi vrsti vsa čast in hvala starosti, gosp. posestniku in veletržcu Josipu Lipoldu, podstarosti g. posestniku in poštarju Antonu Goričarju, tajniku g. nadučitelju Radoslavu Škofleku in blagajniku g. J. Vrankoviću. — To so možje, ki so za društvo vseskozi uneti in navdušeni, ki žrtvujejo dragi svoj čas in imetje in, ako treba, tudi življenje za njega in v obče za narod slovenski. — Vrla podpora „Savinjskemu Sokolu“ je tudi visokočestita duhovščina po Spodnjem Štajerskem, katera je vseskozi uneta za vsako slovensko podjetje in društvo, ki se porodi na tukajšnjih tleh.

„Savinjski Sokol“ naročil si je tudi krasno zastavo, ki bode stala nad 300 gold. in katera se bode blagoslovila z veliko slovesnostjo prihodnje leto v praznik svetnikov Petra in Pavla dne 29. junija tu v Mozirji. — V to svrhu počelo se je pri rodoljubih po Spodnjem Štajerskem nabirati prostovoljnih darov, da se pokrijejo veliki stroški za zastavo in stroški, ki bodo nastali s slavnostjo nje blagoslovljenja.

Obračamo se tedaj do blagih rodoljubov po Spodnjem Štajerskem z najuljudnejšo prošnjo, naj bi izvolili mlademu društvu z obilimi darovi prihiti na pomoč ter mu tako s tem pripomoči do že davno zaželjene društvene zastave, katera naj bi služila v čast in ponos društvu samemu, v hrabrost vsacega posameznega člana, v navdušenje in probujenje naroda našega in osebito v obrambo našim nasprotnikom pod narodnim gaslom: „Naprej zastava slave.“

Iz Sevnškega okraja 22. avgusta. [Izv. dop.] Kar smo že pred jednim letom proročevali, to se je zdaj zgodilo. Te dni se je v Vašem cenjenem listu nekdo pritožil javno pred svetom zoper Kavčičevo čisto nemško šolo, v kateri neki učitelj za silo (Nothlehrer), ki še kot učitelj vseh študij ni dovršil, slovenski deci prepoveduje govoriti slovenski. Ali ni to barbarizem, ki spada še v srednji vek?*) Kakor sem rekel, je nekdo obžaloval, da se je dal zapeljati v Kavčič-Aussererjevo šolo, ker otroci sedaj ne razume ničesar, kar berejo, slovensko so pa tudi pozabili. Se li ne spominjate več onih časov, ko so bile šole po deželah še čisto nemške? Zdaj pa povprašajte po takih kmeticah in kmetih, kateri še znajo kaj pisati ali brati! Od tod prihaja, da se morajo kmetje pri nas v pisarnah mesto podpisa le podkrižavati. Francozi govoré in pišejo v pisarnah svoj francoski jezik, Italijani italijanski, Ogrji in Nemci vsak svoj jezik: mi pa bi ne smeli v svojem milem materinem jeziku govoriti in pisati! Presvitli naš cesar je sam ukazal, da ima slovenski jezik v šolah in kancelijah iste pravice, kakor na Nemškem nemški jezik. Pred kakimi tremi tedni dobili so Celjski uradniki ukaz, da se morajo slovensčine prej ko mogoče naučiti, če hočejo po Slovenskem kruh služiti, in če se je naučili ne bodo, zgodilo se jim bo, kakor se je zgodilo Nemcem, ki so bili na Hrvatskem. Vse Nemce so Hrvati iz dežele pognali, ki neso spoštovali in znali hrvatskega jezika. Hvala Bogu, da je nam sam presvitli cesar, naš dobri deželni oče, skazal to dobroto, da se že po kancelijah slovenski uraduje, da bode vsak kmet vedel in znal sam brati, kar bode iz uradnih dobil.

*) „Nothlehrer“ naj bi šel rajši v kovačnico svojega očeta v Maribor, kakor našo mladino pačiti.

Domače stvari.

— (Presvitli cesar) podaril je 4 posestnikom v Bukovici pri Vel. Lašičah 40 gld. za napravo vodnjaka.

— („K. k. Schulbücherverlag“) na Dunaji razposlal je vsem šolam „Wappentableau“ z grbi vseh avstrijskih kronovin, na katerih so tudi dotične barve in sicer pri Kranjski belo-modro-rudeče. Torej priznanje naših pravic na najvišjem mestu! Naloga učiteljeva je pa, da mladino tudi resnico spoznavati uči. Vsak ugovor v tej zadevi je torej zaman.

— (Notranjske slavnosti) bodo se po dohajajočih nam sporočilih udeležili Ljubljanski do-

moljubje prav v obilnem številu. Tudi odbor „Narodnega doma“ bode pri njej dostojno zastopan. — Sploh pa se sedaj kaže, da bode ta slavnost pravi rendez-vous zavednih rodoljubov ne le Notranjske, temveč tudi ostalih pokrajin slovenskih, in prepričani smo, da bodo vsi zadovoljnega srca zapustili prijazno Postojino.

— (Nenavadno veliko število tujcev) obiskalo je letos našo Ljubljano. Posebno Trst nam je poslal velik kontingent onih, ki si žele „procul negotiis“ oddahniti v hladnejšem zraku in lepeji naravi. Po tivolskem gozdu, mestnem parku in sprehajališčih okoli njega srečava človek zaporedoma tuje obraze in čuje italijanske pogovore. — Iz tega je videti, da tujci vedo ceniti sedanjega mestnega zastopa prizadevanja za olepšavo mesta in njegovih javnih sprehajališč in da vsem lažem nemškutarskih Ljubljanskih dopisnikov o nesigurnosti, ki baje vlada po Ljubljani, in neznosljivosti njenih slovenskih prebivalcev niti najmanj ne verjamejo.

— (Čisti dohodek besede), ki so jo priredili dijaki na korist „Narodnemu domu“ v Kranji dne 15. t. m. znaša 25 gld. 84 kr. To je gotovo lep uspeh, ki naj spodbuja slovenske dijake tudi po drugih krajih, da v ta blagi namen o počitnicah prirejajo jednako plemenite zabave.

— (Kapitel) oo. frančiškanov zvršil se je stoprv zadnjo soboto. Voljeni so za Ljubljano gvardijanom o. Kalist Medić, vikarjem o. Placid Fabiani, prestavljen pa je v Ljubljanski samostan iz Gorice o. Evstahij Ozimek, urednik „Cvetja sv. Frančiška“. Za Novomesto voljen je gvardijanom o. Hugolin Satner, vikarjem o. Bernard Vovk, c. kr. profesor, prestavljen pa je v Novomesto o. Viljem Vindišar iz Nacareta. Za Kamnik voljen je gvardijanom o. Rainerus Kokalj, vikarjem o. Ehrenfried Zupet, prestavljen pa je v Kamnik o. Theodoricus Muren iz Nacareta. O. Albert Pintar, ki je dolgo časa bival v samostanu Ljubljanskem, pozneje bil gvardijan v Nacaretu, sedaj pa na Trsatu, voljen je gvardijanom za samostan v Samoboru.

— (Na Bledu) bila je sinoči krasna razsvetljava. Očividec, ki nam v tej zadevi poroča, omenja posebno pohvalno: Vilo Mosché, Skaté, Souvan, Petran, Lazzarini, Grad in Lujzino kopelj. Gorjani pod vodstvom g. Žirovnika odlikovali so se s svojim ubranim petjem. Obširnejši popis pričakujemo.

— (Za št. Kocijančičev spomenik) nabranih je 150 gld. „Soča“ priporoča, da bi se v 31. dan t. m. po končanih duhovnih vajah volil odbor ad hoc.

— (Iz Bihača) se nam piše 24. dan t. m.: „Tajnik ovoga suda g. Nikomed Ravnikar (Slovenac iz Ljubljane) imenovan je sudb. savjetnikom sudstva u D. Tuzli. Ovaj sud izgubi u Ravnikara dobru sdu: čestitati se može sudu u D. Tuzli na novoj akviziciji.“

— („Slovenskega Pravnika“) izšla je 8. šte. Vsebina: Slovensko uradovanje. — Pod varstvom določbe §. 152, št. 2. k. pr. r. so tudi taka podanja, katera je obtoženec storil zagovorniku, na kojega se je še pred upeljavo kazenskega postopanja obrnil za svēt glede preteče mu sumnje. — §. 339 ob. sod. reda. — Kdaj se sme preiskovalni zapor po §. 175 št. 3. k. pr. r. upeljati? — Več kot 3 leta zaostale obresti imajo glede zastavne pravice pridobljene na premakljivo blago jednako prioriteto z glavnico, §. 33 konkurz. reda in §. 17 zemljeknjiž. zak. v tem oziru nesta merodajna. — Določba §. 59 zakona od 7. maja 1874 d. z. št. 50, da pripadajo dohodki svetnih duhovnij v verski zalog, ne more razrušiti pri interkalarnu formalno pravo obstoječega ustanovnega razmerja. — Kriva prisega: pomen formule „kolikor mi je znano in se spominjam“; dvomno tajeje trditve zaradi v njej obsežene napačne, pa irrelevantne povedbe. — Raznosti. — Potem nadaljevanje obč. sod. reda do §. 198. Posebno po volji nam je prvi članek „Slovensko uradovanje“.

— (Izginula tička), nadepolnega mladeniča in še nadepolnejo mladenko, oba pripadajoča Ljubljanskej „jeunesse dorée“, ujeli so, kakor je bilo pričakovati, kmalu, že v nedeljo v Celovci.

Brzjav se je zopet obnesel, kajti ne ravno zala devotka je imela toliko novcev pri sebi, da bi bila s svojim ljubčekom, izvrstnim citrašem, lahko prepotovala pol Evrope. A baš o novcih ni imela še odločevati visokopostavna gospodičina, in tako so pravi gospodarji novcev jako veseli na prihodu zaljubljene dvojice v Ljubljano, kamor sta došla oba v spremstvu civilno opravljenega služnika sv. Hermandade v nedeljo po noči.

— (Napal) je včeraj zvečer vlačugar Anton Klemenčič svojega brata duhovna, profesorja na preparandiji, g. Klemenčič-a, v njegovej hiši v Hrenovih ulicah in ga z malim nožem sunil v prsi, blizu srca. Gosp. profesor Klemenčič je teško ranjen. Brat se je hotel znositi nad profesorjem zato, ker mu ni hotel dati toliko denarja, kolikor je zahteval in ker je gospod profesor v svoji oporoki baje svojo hišo volil Vincencijevemu društvu. Zločinca je policija takoj zvečer prišla in danes izročila deželni sodnji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Radovljica 27. avgusta. Obravnave zoper Kropniške „gospode“ zaradi stiskanja ljudstva, pretrgane po cesarjevem prihodu, so se tukaj danes zopet pričele. Tožbo zastopa c. k. okrajno glavarstvo, založeno z čez mero obilim obtežujočim gradivom. Zatoženi do malega vsi občinski odborniki z gospodom županom na čelu. Zagovor zatožencem napravil je dr. Zarnik. Priče po ljudstvu izvoljeni možje, katerih bode pa, kakor se čuje, čuda veliko, če tudi so pooblaščenici trpinov, smelo govoriti le o svojih osebnih težnjah. Avtentična poročila vsakrat sproti prej ko mogoče.

Dunaj 27. avgusta. Cesar obiskal je včeraj zvečer električno razstavo, v kateri se je bavil dve uri. Pri prihodu in odhodu bil nazdravljan tisočnimi hoch-klici občinstva. Vse dele razstave ogledal si je podrobno ter opetovano izrazil priznanje o velikosti in lepoti razstave ter naposled izjavil, da razstavo kmalu zopet obišče.

Zala-Egerszeg 27. avgusta. Od četrtka grozoviti izgredi kmetškega prebivalstva tukajšnjega in iz okolice proti židom. Veliko imetka se je uničilo: pojavi plemenskega sovraštva. Vojakom, ki so hoteli delati mir, so se ustavili. Na obeh straneh več mrtvih in ranjenih. Tudi v Csargo in Kesthely protisemitski nemiri.

Carigrad 26. avgusta. Knez črnogorski odložil je svoje odpotovanje na sredo. Porta peča se z uravnanjem črnogorskega mejnega vprašanja.

Listnica uredništva. Gosp. dopisniku iz Kroke. „Gospoda“ L. M. mi niti ne poznamo. Vse dotično govorenje je — laž! Pri nas ni bilo nikogar.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
25. avg.	7. zjutraj	738.88 mm.	+ 17.1° C	brezv.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	738.43 mm.	+ 23.9° C	sl. vzh.	d. jas.	dežja.
	9. zvečer	739.08 mm.	+ 19.0° C	brezv.	jas.	
26. avg.	7. zjutraj	739.85 mm.	+ 17.3° C	sl. vzh.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	738.98 mm.	+ 24.1° C	sl. vzh.	jas.	dežja.
	9. zvečer	739.32 mm.	+ 18.2° C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura obeh dni je znašala + 20.0° in + 19.9°, oziroma za 2.1° in 2.1° nad normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 25. avgusta t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	8	12
Rež,	5	20
Ječmen	4	6
Oves,	2	92
Ajda,	4	71
Proso,	5	26
Koruz,	5	60
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	—	—
Maslo, kilogram	—	94
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	72
„ poven,	—	78
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	2 1/2	—
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	58
Svinjsko	—	62
Koštunovo	—	30
Kokoš	—	35
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	1	96
Slama,	1	60
Drva trda, 4 kv. metre	6	40
„ mehka, „	4	20

Dunajska borza

dné 27. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	40	kr.
Srebrna renta	79	10	—
Zlata renta	99	60	—
5% marena renta	93	45	—
Akcije narodne banke	837	—	—
Kreditne akcije	294	40	—
London	119	80	—
Srebro	—	50	—
Napol.	—	65	—
C. kr. cekini	5	35	—
Nemške marke	58	—	—
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	120	—
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	169	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99	50	—
Ogrska zlata renta 6%	119	85	—
„ „	88	25	—
„ papirna renta 5%	86	80	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114	25
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	30	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107	20	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	90	—
Kreditne srečke	100 gld.	172	50
Rudolfove srečke	10	20	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	108	75
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	227	25	—

Učenec

sprejme se takoj v dobro špecerijsko in galanterijsko prodajalnico v nekem trgu blizu Ljubljane, ako je dotični star 14—16 let in zna slovensko in nemško. Več pri upravnštvu tega lista. (568—1)

MATEVŽ ZENKO,

suknostrižec v Novem Mestu, v hiši gosp. Recel-na št. 142,

se priporoča za vse v to stroko spadajoče delo; tudi **snaži** in **barva obleko** po prav nizki ceni. (558—2)

Marijinceljske

kapljice za želodec,

depresžno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodci,

in nepresežno zoper nečist do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenje, kisló podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnoj in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vratu, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimnovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmid. V Krasju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Škofjeli Loki: lekar Karol Fabiani.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupnje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenici vtisneno besede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nimaajo teh znakov istinitosti, aaj se zavrzajo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučaji takoj nanašajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148—103)

Tuji:

24. avgusta.

Pri **Sionu**: Tedeschi iz Trsta. — Jaklič iz Starega Loga. — Vicentini iz Trsta. — Dr. Doll iz Reke. Pri **Mallat**: Kiške z Dunaja. — Wretschler iz Celovca. — Dischel z Dunaja. — Hauf iz Kočevja. — Scherencel iz Pulja.

Od visoke vlade

Njeg. Veličanstva

švedskega kralja

privilegirani

dr. Fr. Lengyel-ov

Brezov balzam.

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrti njeno deblo, je od pamtiveka znan kot najizvrstnejše lepoto; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer ž njim obraz ali drugi deli polti, **ločijo se že drugi dan neznaane luskiné od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda.**

Ta balzam zgadi na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nesno rudečino, zajedee in druge nesnažnosti na polti. Cena vrču z navodom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-ji, lekarnarji; **glavna zaloga** na Dunaji pri W. Henn-u. (511—3)

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armšč.

„AZIENDA“

avstrijsko-francosko društvo za zavarovanje proti elementarnim nezgodam in nesrečnim slučajem ter na življenje in rente na Dunaji.

P. n.

Čast nam je si občinstvu naznaniti, da smo z bivšim našim glavnim zastopnikom gospodom **Viljemom Mayer-jem** vse dozdandje zveze pretrgali ter izročili **glavno agenturo** našega zavoda v Ljubljani gospodu

Jarneju Hren-u,

c. kr. davkarju v p. — **Streliščne ulice št. 3,**

kateriga s tem najtopleje priporočamo.

V Gradci, dné 20. avgusta 1883.

(569)

Z odličnim spoštovanjem

Zastop „Aziende“ v Gradci

za Štajersko, Koroško in Kranjsko.

Jos. Oberranzmeyer.

C. Anton.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.